

על הסף והקרע ההולך ונפער בחברה הישראלית

הקרע ההולך ונפער בחברה הישראלית הוא עובדה קשה וכואבת. המוחים חשים אותו על בשרם בקולות הנשמעים בצמתים, בכיכרות, וסביב שולחן הממשלה. האם החשש מפני הקרע הזה צריך לבלום את המחאה ההולכת ומתעצמת לנגד עינינו? גם המחזה "על הסף" עוסק במחאה – מחאה של חיילים פוסט-טראומטיים שהשתתפו במבצע "צוק איתן", וכתבו על חוויותיהם במהלכו. החיילים האלה לא הצליחו ליצור תיקון בחברה הישראלית. במקום זאת הם עזבו לברלין. בראשית המחזה "על הסף" אנחנו רואים את טוביה, בעל הוצאת ספרים, שמנסה לתמוך במחאת החיילים הגולים ולפרסם את כתבי היד שלהם. איתן, בנו, המנהל את ההוצאה לאור, מתנגד לכך, משום שלדעתו הנראטיב של החיילים האלה מרפה את ידי הקוראים. במהלך המחזה מתהפכות היוצרות. טוביה נואש מן התיקון באמצעות הספרות ומוותר עליו, אבל דווקא איתן שקרא שוב ושוב את סיפורי החיילים משתכנע שלספרות יש יכולת להשפיע, והוא אומר לאביו בתקיפות: כל מי שיקרא את הסיפורים האלה יהיה אדם יותר טוב. כלומר החרדה של איתן מן הקרע בחברה הישראלית מתחלפת באמונה שהספרות יכולה לעשות אותנו בני אדם טובים יותר - ואז אולי הקרע יתאחה. במילים אחרות, בסוף המחזה הוא מאמין שטיוח הקרע באמצעות צנזורה על האמת, הוא הרסני לטווח הארוך, וכי הדרך היחידה להתמודד עם סכנת הקרע היא באמצעות שיח פתוח, אמפאטי וגלוי לב. ההצגה "על הסף" מנסה לתרום לשיח הזה.